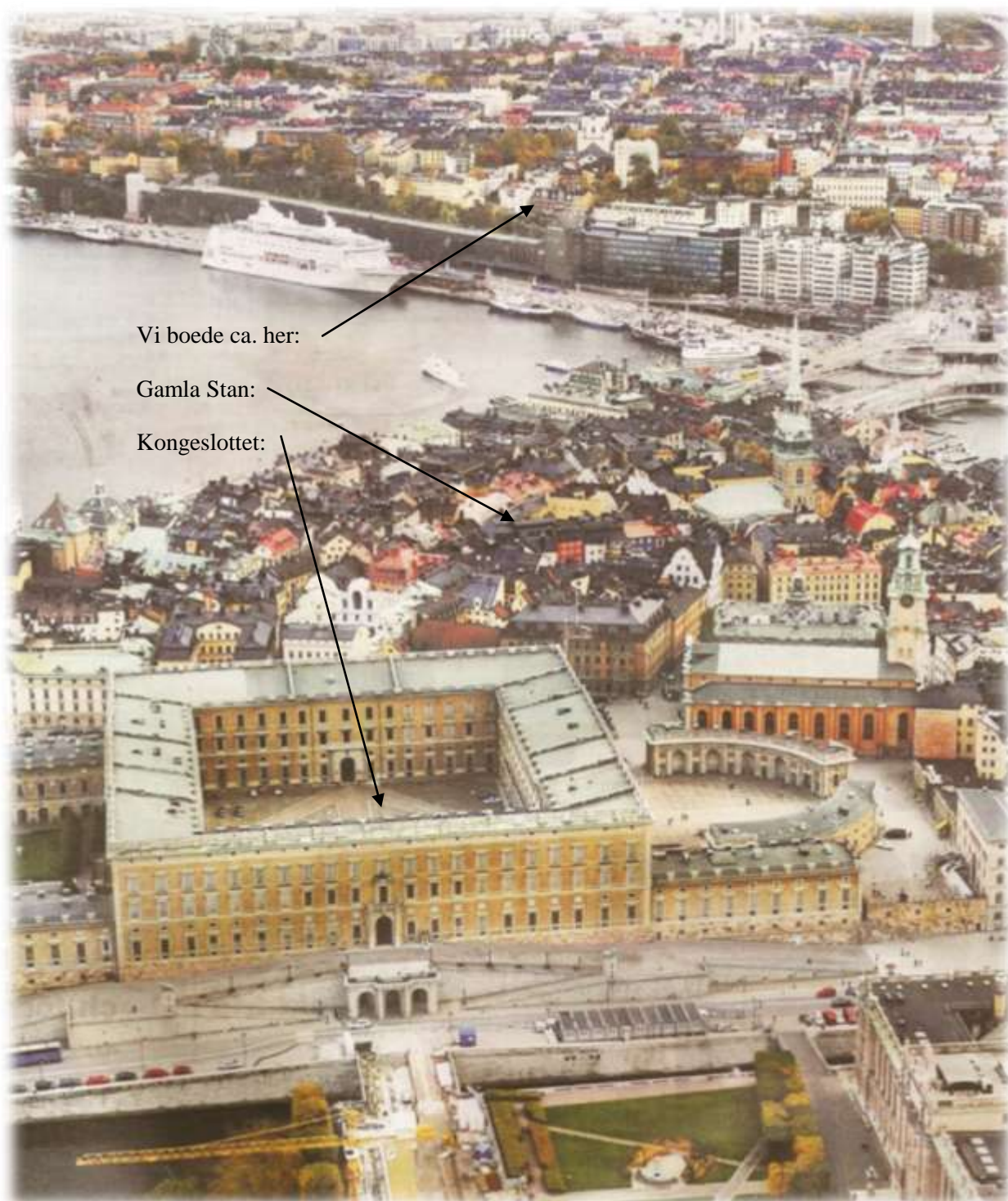

DAGBOG FRA STOCKHOLM

Vi boede ca. her:

Gamla Stan:

Kongeslottet:

19 juni 2011 – Forberedelser til Stockholmsturen.

I morgen kl. 12.37 nu-nul-dut kører vi fra Hovedbanegården.

Peter har de sidste par dage taget podagrapiller – sammen med 2 Pinex, som lægen anbefaler. Efter det sidste angreb for nylig i knæet, som vistnok ikke helt har sluppet taget, er det nok en fornuftig disposition. Af samme årsag har vi været tørlagt for øl-indtagelse siden i torsdags (Åh, hvor kunne jeg godt kyle en kold ned nu, men man er vel solidarisk, og tanker er toldfri)!

Vi har pakket kufferterne – mangler kun tandbørsterne. Jeg har sneget min PC ned i min egen kuffert, gider ikke diskutere om den skal med eller ej. Øller er kommet i køleskabet, så det er koldt hjemmefra, togrejsen varer over 5 timer, så det er bedst at være på den sikre side, hvis vi skulle blive tørstige.

Tre-zoners buskortet er lagt klar på køkkenbordet, ved siden af sedlen hvor afgangstider er skrevet ned, tjekket af mig, ekstratjekket og kontrolleret af Peter. Det er nu så rart, især set i lyset af, at det (som sædvanlig) nok ender med en taxa.

1. dag: Mandag d. 20 juni 2011

Kl. 10.30 blev der ringet efter en taxa.

Ja, det er jo rart at være i god tid – Peter vil være sikker på at vi finder den rigtige perron i ro og orden.

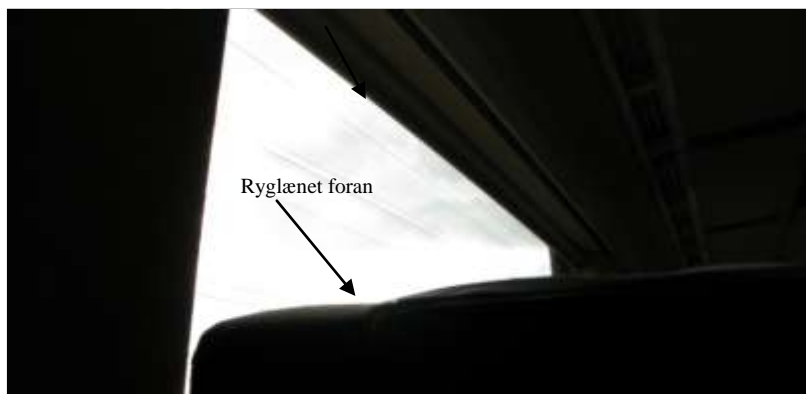

Taxaen kom indenfor ½ minut – det var vores ven fra blokken overfor, der var hjemme og drikke kaffe hos sin mor.

Det resulterede i, at toget end ikke var kommet på tavlen, da vi stod på Hovedbanegården. Der var med andre ord tid til et par bab på piben udenfor – inden vi entrede Perron 11, hvor vi havde 48 min. til rådighed, og som blev brugt til at gisne om, hvilken vej toget mon ville ankomme fra.

Ved hjælp af god information og skiltning stod vi placeret direkte ud for den dør vi skulle ind af i vogn 6, perronafsnit C. Så skulle vi bare finde plads 41+42. Nu skulle udsigten nydes!!!

Jamen, se lige engang!! Det er da lige til at tude over. Hvis vi skal se noget, vil vi inden ankomsten have fået svanehalse. Hrmmfff !!!

Det var til gengæld et rart hjørne at snuppe en lille lur i, toget vuggede blidt, til trods for at det på lange strækninger holdt en fart af 198 km. i timen! Imponerende.

Det faktum blev først en hemsko da jeg skulle hente kaffe i vogn 4.

Jeg vaklede som om jeg var beruset, og i en af mellemgangene gik det galt på tilbagevejen:

Papirposen indeholdende 2 bægre kaffe (med låg og stående i noget æggebakkelignende) – slog et ordentligt slag, så det halve af indholdet skulpede rundt på posens bund. Gode råd var dyre! Jeg turde ikke begive mig ind i personvognen, da der var stor fare for at en del af de medrejsende så ville få kaffe ned af sig.

Jeg fik stillet ulykken på gulvet og fisket pungen op af kaffesøen (jeg var ikke udstyret med lommer, så den var blevet dumpet derned efter indkøbet – indeholdende ALLE vores svenske pengesedler), alt mens jeg klamrede mig med den ene hånd til en jernstang. Ikke nogen let manøvre, og garanteret heller ikke noget yndefuldt syn. Derefter måtte jeg tage stilling til, om jeg ville gå tilbage og få fyldt op igen – de to bægre kostede trods alt 40 Svenske kroner.

Jeg blev enig med mig selv om, at de sølle rester, ca. ½ bæger til hver, måtte være nok, så – nærmest med øjne i nakken fordi det ville være pinligt at blive opdaget i den ydmygende situation - hældte jeg posens fritflydende kaffe ud på nedgangstrinnet. Pungen blev proppet ind i bukselinningen, og nogenlunde med værdigheden i behold kæmpede jeg mig vejen tilbage til hyggekrogen. Den kaffe smagte godt!

Vi så i sagens natur ikke nogen Majstænger eller elge undervejs. Til gengæld kunne vi – ud af vinduet på den modsatte side skimte små landsbyer som så ud som om de var bygget skråt – husene altså! Den effekt fremkom fordi toget på det nærmeste lå ned i svingene.

Vi var yderst forundrede over de personer der sad derovre: De sagde ikke så meget som et eneste kvæk til hinanden hele vejen. En dame sad og læste, og jeg ønskede at jeg turde bede hende om at bytte plads – jeg mener, hvad pokker skulle hun bruge udsigten til? I næste bås sad et ægtepar – ligeså uinteresserede i hvad de kørte forbi – som i hinanden.

Pyt – indeklimaet var behageligt, jeg ondulerede et par soduko, derefter drak vi 2 øl hver fra kufferten, spiste vores klapsammen`er med spegepølse, og så døsede vi lidt. Jeg havde printet et kort over banestrækningen ud, så vi kunne følge med i hvor langt vi var fremme, og pludselig var der ikke så langt igen som der havde været.

Fremme ved hotellet

Toget rullede ind på Stockholm Centralstation kort efter kl. 18.00. Vi myldrede mod udgangen, så hurtigt at der nærmest gik spin i hjulene på vores trillevogne. Stationen virkede uendelig stor, og det føltes som om alle Stockholms indbyggere var mødt op for at tage imod os. Nuvel, de hilste ikke, men de gik i vejen!

Endelig! Vel ude af labyrinten og under blå himmel fik vi vores smøg/pibe frem.

Jeg turde slet ikke sige til Peter hvad jeg pludselig frygtede: Et sted havde jeg læst, at Scandic Sjöfartshotellet er udstyret med værelser uden vinduer. Det er bygget ved en klippe, således at 2-3 af 7 etager på bagsiden faktisk er under gadeniveau.. Først på dette kritiske tidspunkt gik det op for mig, at jeg ikke havde sikret mig at vi fik et udvendigt værelse. Tænk, hvis vi på ferien skulle bo i en skotøjsæske!!!

Min frygt var heldigvis ubegrundet – vi boede her:

Gadeplan på bagsiden:

Tagterrassen:

Min første tanke var at tage elevatoren op til den eftertragtede tagterrasse – men den var udlånt til nogle IBM medarbejdere denne aften. ØV, tænkte jeg, så bliver det i morgen vi skal sidde deroppe og nyde solnedgangen. Jeg skulle blive klogere!

Stadig entusiastisk lagde jeg planer for min næste drøm: Katarinahissen. 35 år tidligere var jeg oppe med den og husker endnu den vidunderlige udsigt. Den ligger kun 5 min. Gang fra hotellet, så det kunne sagtens klares på vores aftentur. Tænk engang: DEN ER BLEVET LUKKET – erfarede vi, da vi stod ved indgangen.

For enden af vejen så jeg folk på gangbroen, men var for træt og desillusioneret til at regne ud, hvordan de var kommet derop. Intet kunne dog forhindre os i at nyde byens skønhed, vi gik ned ved Slussen og fandt et hyggeligt sted med udsigt til havet (OG Hissen), hvor vi lejrede os og købte en velfortjent fadbamse.

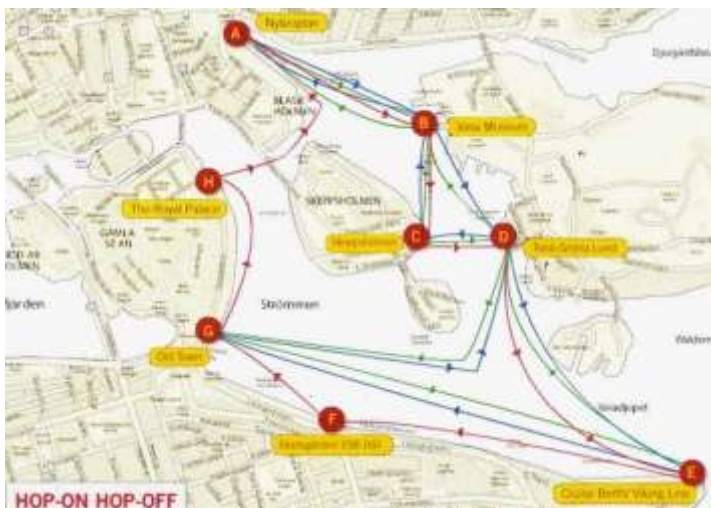
Vi gik ned til kajen og undersøgte hvor vi skulle stå på båden dagen efter. Ligesom i København kan man for sølle 100 kr.pr. person sejle med Hop-on-and-off bådene dagen lang. Rigtig smart, vi har også talt om at det skal afprøves i København engang i sommer.

Vi spiste et lille let måltid og trissede hjem i seng, mætte af dagens oplevelser.

2. dag: Tirsdag d. 21. juni

Morgenbuffeten var overvældende. Der var alt hvad hjertet – og maven – begærer.

Veludhvilede og mætte begav vi os ud for at indtage byen. Den kom ikke til at skuffe os, vejret var fint, 18-20 grader som de fleste Skandinaver bedst kan lide det.

Her ses hele ruten, som vi tog et par gange.

Det var et smukt syn hele vejen rundt. Der var flere steder vi gerne ville have udforsket, men det må blive en anden gang.

Vi havde besluttet os for at det var "Gamla Stan" der var vores egentlige mål, så vi hoppede af ved kongeslottet. Lidt Royal har man vel lov at være!

Peter var ved at starte en ny Svenskekrig, da han vadede lige ind i det felt der er markeret som forbudt zone foran skildvagtens. Sablen blev hævet, ”fjenden” fortrak, og krigen afværget.

Vagtens årvågenhed skyldes måske denne – noget pinlige - episode der indtraf Juleaften 2010:

To uidentificerede personer klædt ud som julemænd overfaldt tidligt juleaftensdag en skildvagt på det kongelige slot i Stockholm og slap bort med hans skarpladte automatvåben.

Peter var ikke ude efter våbnet - han ledte efter en café.

Den svenske uniform er flot, især hovedbeklædningen, som får en til at tænke på Otto von Bismarcks pikkelhjelme.

Vi var ved slottet ca. ½ time før garden trækker op, har jeg desværre senere erfaret. Havde jeg vidst det, ville jeg nok have insisteret på at blive hængende. Det havde da været festligt med lidt messingsuppe. Peter var ikke klar over hvilken fare han svævede i!

Vi trissede videre, og i vinduesudstillingen hos den første antikvitetsbutik (af mange) så jeg dette syn:

De to små flakoner er helt sikkert fremstillet samme sted som den lille flaske jeg har arvet efter min mormor – og hun stammer jo fra Sverige! Jeg har ikke forstand på antikviteter, slet ikke på priserne, men billedet af dem brændte sig ind på min nethinde. Jeg vil jo gerne have en erindring med hjem, hvorfor ikke sådan en?

På tilbagevejen fik jeg overtalt Peter til at gå ind og høre prisen. Hold fast!!! De skulle koste 1200 kr. pr. styk! Jeg fik ham presset ned på 900 kr. men valgte så at nøjes med at nyde kuriositeten jeg ejer i forvejen, og den har endda kapsel af ægte sølv! Hvad må den så ikke være værd??? (Jeg kunne måske have budt på neglerenseren – sådan en mangler jeg faktisk)?

Vi fandt Stockholms smalleste stræde – 90 cm på det smalleste sted. Det er opkaldt efter købmanden Mårten Trotzig som levede 1559 – 1617.

I det hele taget er det utroligt at se alle de velbevarede huse der nærmest ”kravler” op og ned af klipperne. Det kan ikke være let at bevæge sig rundt når der er isglat.

Peter står - med
den røde taske -
ved
Mårten
Trotzigs
Gränd.

Der kører ikke mange biler i midtbyen, dejligt at kunne bevæge sig rundt uden fare for at blive kørt ned. Desuden er luften helt utroligt ren – efter en time i København plejer man at skulle pudse sorte partikler ud af næsen, heroppe forblev mit lommetørklæde efter 3 dage i byen ubrugt!

Disse fotos viser kun en snert af Gamla Stans charme – den skal opleves!

Efter det smalle stræde måtte vi have læsket ganen, og lige rundt om hjørnet ligger Järntorget - meget belejligt udstyret med fortovscafeer. Vi dumpede ned ved et bord og nød at betragte alle turisterne. Tre ægtepar fra Norge satte sig ved siden af, og dem fik vi en hyggelig sludder med. De er vilde med Danmark og danskere, de synes vi er et rigtig rart folkefærd (denne opfattelse blev vi også gjort bekendt med af nogle Finner på hotellet). Dejligt at høre, især i disse tider hvor Danmark har fået indført udvidet grænsekontrol igen, og diverse ”Professorer” er ved at falde over hinanden for at hagle befolkningen (læs: os der ikke mener det samme som kultureliten) ned i pressen. Måske skal vi bede de selvfede kloge-Åger tage en tur til udlandet – som turister?

Således oplevede sejlede vi hjem til vores hotel.

Vi måtte have en lille lur før næste punkt på dagsordenen: Katarinahissen – eller i det mindste vejen op til udsigten.

Vi havde set en stentrappe der fører derop, ikke særlig attraktiv for bentøjet at bestige. Men – vi så at der gik en vej – Glasvägen – op bagom hotellet, og regnede ud at den mulighed var bedre. Ganske rigtigt!

Da vi kom hjem googled jeg mig frem til, at

Hissen i sin tid var anlagt for at Stockholmerne lettere kunne komme op til toppen af klippen, hvor bydelen Mosebacke ligger – med Södra Teatren og Kegelbanen, så der var et stort behov for at komme let derop.

Elevatoren blev indviet 1883, og den første måned blev den brugt af 1500 personer dagligt. Det kostede dengang 5 øre at blive fragtet op – og 3 øre ned. Indtil 1915 blev den drevet af en dampmaskine.

Vi kom derop – til min store glæde (og Peters lettelse – så skulle han ikke høre mere om den). Jamen, udsigten er da fantastisk:

Som det kan ses, var der regn på vej. Vi nåede lige nøjagtig hjem på hotellet uden at blive gennemblødte af en omgang styrtregn. Jeg satte mig til at skrive postkort, altid en hyggelig stund på ferien.

Vi havde fået oplyst at tagterrassen blev åbnet kl. 19.00 – efter igen at have været udlånt til et firma-arrangement. Vi myldrede derop og fik vores første overraskelse: Der var en fancy bar opstillet, og musik strømmede ud af højttalere. Forhistorien er, at jeg havde fået den opfattelse at terrassen var sådan et hyggested for hotelgæsterne. Da vi om morgenen havde spurgt os for i receptionen, hvorvidt vi måtte tage kaffe/ drinks med ud, gik der åbenbart kuk i kommunikationen, så vi troede ikke man måtte.

Det skal siges, at svenskere overhovedet ikke forstår dansk – endsige forsøger. Ret underligt, så langt fra hinanden er sprogene da heller ikke, og danskere forstår da så udmærket svensk, bare de taler langsomt. Det affødte den erindring hos mig om dengang i tresserne hvor Otto Leisner altid høfligt forsøgte sig med svenske brokker når han var i TV-samsending med en svensk kollega. Svenskeren hørte bare derudaf på Skånsk, fuldstændig ligeglads med om vi – eller Otto - forstod hvad han sagde.

Udsigten bød os det smukkeste syn: en regnbue ude i horisonten – hele rejsen værd!

Nu kom den næste overraskelse: Terrassen er samlingspunkt for hele byens Hippe ungdom! Som der står i indgangsdøren til hotellet: ”Stockholms Hetaste Terrass”. Ja, det skal vi love for! Det myldrede med unge iført gå-i-byen-klæder. Deres guldstiletter udkonkurrerede på et splitsekund mine gode gamle Kawasaki snøret med dobbeltknode. Fancy Jazz strømmede ud at lydboksene, og alle så meget betydningsfulde ud.

Pyt – jeg havde fået mit bedste feriebillede, så vi luskede ned igen på vores yndlingscafé med en lige så smuk udsigt og mere ”almindelige” mennesker.

Jeg havde forinden læst i brochurer for at få inspiration til næste dags oplevelser. Det gik op for mig, at ”Globen” ligger tæt på – i hvert fald med T-banen. Vi tog fartplaner med op i seng, jeg meget bevidst om at det ville kræve gode overtalelsesevner fra min side for at lokke Peter med på den tur. Han talte om en rundtur med sightseing-bus, men det gider jeg slet ikke. Jeg vil hellere opleve to ting tæt på end 11 set fra et busvindue.

3. dag: Onsdag d. 22. juni

Efter det solide morgenmåltid gik turen til togstationen. Manden der sad i billetlugen pegede over hallen og sagde: ”Gå derover og køb billetterne – hos mig koster de 80 kr. – ovre i Pressbyrån koster de kun 60”. Underligt system, men hvilken ærlig mand!

Vi kom på rette tog – men sidste etape af turen foregik med ekstrabus, da dele af banelinien er under renovering. Fint nok – der var skiltet så selv ikke vi kunne tage fejl. Imidlertid blev jeg alligevel urolig da vi steg af bussen: Globen er ret stor, så jeg troede at jeg ville kunne se den et eller andet sted. Var vi kørt et forkert sted hen? Vi vovede pelsen og udfordrede sproget ved at spørge om vej. Det viste sig, at vi skulle ind gennem et butikscenter, 5 etager op med elevator, så stod vi endelig for dens fod. Den er imponerende flot!

Jeg fik straks øje på de to gondoler der kørte op og ned udenpå. Det skulle opleves! Ergo skulle jeg finde et sted at parkere Peter imens. Ham får jeg ikke slæbt med op i sådan nogle tingester. Meget belejligt er der en restauration med udendørs servering lige nedenfor, så var den detalje på plads! Udsigten fra toppen var fantastisk. Det eneste der manglede var en sol op- eller nedgang, men det kunne vi jo ikke vente på.

Tilbage igen ved Slussen gik vi hen til vores yndlings udskænkning. Der kom vi i snak med en ældre dame, Susanne Ahlgren – et eksempel på en Stockholmer der blødede op på vores myte om de stive svenskere. Hun var vild med Peters piber – og ikke mindst duften af hans Sweet-Dublin tobak. Hun stak snudeskaftet ned i pakken, så salig ud og ønskede at hendes mand – 78 år og piberyger – kunne købe den type i Sverige.

Det kunne Peter slet ikke stå for – jeg blev sendt hjem til hotellet efter en af hans reservepakker, som hun fik. Vi fik en længere sludder, hun har arbejdet ved det Stockholmske Kunstakademi, elsker og beundrer danske smykker (se hendes halssmykke) og sølv i det hele taget. Hun endte med at tilbyde os – ved vores næste besøg i byen – at bo i en lejlighed hun har stående ubenyttet. Vi fik adresse og tlf.nr. – Det er nok ikke et tilbud vi kommer til at gøre brug af, men hendes opfordring virkede oprigtig og ægte. Dejlig ferieoplevelse.

Om aftenen gad vi ikke flere restauranter: vi opførte os som teen-agere og tog mad med hjem fra McDonalds. Den blev indtaget på hotelværelset og smagte himmerigsk.

Vi gik ned i hotellets bar, et mondænt sted med sofaer og hygge kroge, men naturligvis rygning forbudt. En sidste gang skulle vi komme til at dumme os: Vi købte to fadøl og syntes det ville være fortræffeligt at indtage dem, siddende på muren udenfor, ligesom vi hver morgen gjorde med den sidste kop morgenkaffe. I skulle have set bartenderen, han løb nærmest som Basil på Badehotellet ud og hentede os ind. Naturligvis – det kunne vi da have tænkt os til, vi var jo ikke i det frie Danmark.

4. dag: Torsdag d. 23. juni

Så skal vi hjem igen. Meget passende, regnen styrter ned, så igen blev vi mindet om hvor heldige vi har været med vejret. 10.30 kom taxaen – igen lynhurtigt.

Snart stod vi i den flotte og hyggelige ankomsthall – ca. 1½ time før afgang. Denne gang var vores tog annonceret på tavlen, så bevidste om at vi bare skulle finde spor 11, blev vi enige om at der nok var tid til at nyde en øl mens vi betragtede de øvrige rejsende med alle deres trillekufferter.

For tidligt! Ifølge Svensk lov må der ikke udskænkes alkoholiske drikke før kl. 11.00.

KL. 10.55

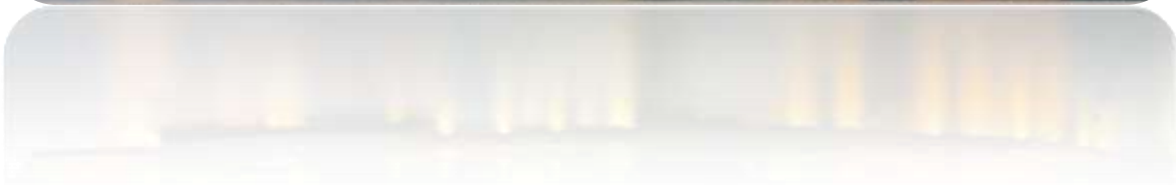

KL. 11.00

12.21 ankom toget – efter de – for os obligatoriske – 40 minutter på perronen. Der blev dampet lystigt i bevidstheden om de 5½ time uden røg. Det blev nu gjort til skamme, for denne gang sad der et yngre snakkesaligt ægtepar overfor os i kupeen. Jeg registrerede at han, kort før vi skulle holde ved en station, sad og rullede en smøg. Vi fulgte i deres kølvand da toget stoppede, og fik et enkelt sug – med fødderne på perronen og hånden på håndtaget. Skrækken for at dørene skulle smække i med os udenfor var faktisk større end trangen til tobakken. Det er rart at vide til en anden gang.

Vi var hjemme på Københavns Hovedbanegård kl. 17.39 – kun 16 minutter forsinket.

Konklusion : Stockholm er en pragtfuld by, der er stadig mange steder vi gerne vil udforske. Det dejlige ved byen er, at man både kan sejle og spadsere rundt. Oplevelserne ligger tæt på hinanden - for os danskere er niveauforskellene i byen jo en attraktion i sig selv.

- og så en sjov detalje:

Navnet på dette rederi fik mig straks til at tænke tilbage på den dejlige TV-serie der rullede over skærmen i 70'erne – Onedin Linien. Hvorfor tager de ikke og genudsender den? Jeg åd det hele råt, både de flotte sejlskibe og den – måske nok usympatiske, men charmerende og godt udseende – James Onedin og hans meritter i slutningen af det 19. århundredes Liverpool.

